

Nemamo gdje nazad, možemo samo naprijed

...en da smo gradove poput Odžaka, koji je važio za jako ustaško uporište i tokom Dru...
za sedam dana, bez velikih gubitaka. Isto to važi i za Modriču i Derventu, pa na kraju
poluokruženje. Izdvojio bih i borbe za Dobor kulu, Jakeš, Pećnik, Bijelo brdo, Grčko
...antnim objektima koji su se morali osvajati borbom prsa u prsa

VELJKO ZELJKOVIĆ

Tokom pripreme operacije štab generala Talića, odradio je veliki posao puštajući određene dezinformacije putem radija, TV-a i štampe. Borci su pozdravljali sa Ozrena, govorili da idu na Tuzlu... Mi od njih nismo mogli sakriti snage koje smo doveli, ali jesmo vrijeme i pravac djelovanja. To se zove operativno maskiranje. Ono je izvršeno veoma uspješno, jer smo protivnika doveli u zabunu da idemo na Gračanicu i Tuzlu. Plasirane su još mnoge dezinformacije, poput one da su napravljeni sastanci sa predstavnicima opština, da je dogovoreno da oni to nama sami predaju... Na to su se oni kasnije i pozivali, da je navodno, bio nekakav dogovor između Bobana i Karadžića."

Početak proboja: „Operacija je počela 24. juna, dva dana ranije od predviđenog datuma, jer je general Talić imao informacije da će dvije svježije hrvatske brigade preći Savu, što bi dodatno zakomplikovalo situaciju. Pored toga, došli smo do obavještajnih podataka da se Hrvati spremaju da 30. juna presjeku pravac duž pruge Banjaluka-Doboj. Da im je to pošlo za rukom, i da su se spojili sa HVO Žepča, Doboj bi bio izgubljen.

Kada smo kretali, nismo znali s kolikim snagama neprijatelj raspolaže. Morali smo to da saznajemo u hodu, u toku operacije. General Momir Talić, koji je rukovodio čitavom operacijom, odredio me je da budem na glavnom pravcu djelovanja, gdje je bilo najuže, jer je bilo pitanje sata, vremena kada će se to odraditi. Tada mi je naredio da do Vidovdana želi da ima koridor, pa makar bila riječ o kozjoj stazi. Kada sam prvoga dana krenuo u akciju, razmišljao sam da imam malo vremena, zato što sam sve tempirao za 26. jun. Bio sam obuzet i mislim a snazi neprijatelja koji se nalazio ispred nas, jer sam htio maksimalno da zaštitim ljude, ali pomalo i opterećen rokom koji mi je postavljen da probijem koridor. Ali, kada znate da vam djeca

umiru iza leđa, onda nema nikakve odstupnice. Ne može se mnogo kalkulirati. Svojim borcima sam tada rekao - mi nemamo gdje nazad, možemo samo naprijed. Pitao sam generala Talića da li mu je poznato s kojim snagama neprijatelj raspolaže na mom pravcu djelovanja. On reče - jedan bataljončić. Ubrzo sam shvatio da nije riječ o jednom bataljončiću. Prvog dana žestoko su nas udarili sa artiljerijom. Morao sam da pregrupišem snage i trećeg dana ponovo sam udario i uspio probiti koridor. Tom prilikom smo zarobili i neprijateljsku dokumentaciju iz koje se vidjelo da je na tom prostoru bila 105. brigada iz Modriče. Otišao sam

do generala Talića da mu pokažem da nije bila riječ o bataljončiću već o brigadi, na što mi je on rekao - ma, hajde, Paša - to mi je bilo tajno ime - šta je za tebe jedna brigada. Ni na ostalim pravcima djelovanja nismo znali s kolikim snagama ćemo se susresti, jer su na to područje konstantno dolazile nove snage regularne vojske Hrvatske."

Pravci djelovanja: „Kada su u pitanju pravci djelovanja, bila su dva glavna: jedan na desnom krilu, koji je bio i osnovni pravac i išao preko Trebave, Donjeg Skugrića, Živkovog Polja, ka Modriči i Odžaku. Drugi pravac djelovanja bio je

Knjiga

Uz finansijsku pomoć Ministarstva rada i boračke-invalidske zaštite Boračka organizacija RS nedavno je izdala knjigu general-potpukovnika u penziji Novice Simića pod nazivom „Operacija Koridor - 92“. Na pitanje - zašto i kako se odlučio da napiše takvu hronologiju, general Simić je odgovorio: „Moram da priznam da je osnova knjige diplomski rad koji sam napisao i uspješno odbranio 1996. godine na Školi nacionalne odbrane u Beogradu. Načelnik ove ustanove admiral Boško Antić, kada sam polagao za generalski čin, nije htio da izmišljam neku operaciju, već da obradim jednu od operacija koju je tokom rata izvela Vojska RS. Ja sam izabrao operaciju 'Koridor', u kojoj sam i učestvovao. Poslije toga, moji borci, ili kako ih ja volim zvati 'koridorci', na svakom susretu na Dugoj njivi pritiskali su me da taj materijal predočim u knjigu. Objaviti diplomski rad u integralnoj verziji, to bi bilo štivo za uski krug poznavalaca vojne vještine ili za istoričare. Zato sam se odlučio da knjigu učinim pristupačnijom i običnim ljudima. Njima ostavljam da procijene da li je sam naziv operacije bio ispravan ili ne. Ono što je bitno jeste - da li je operacija bila ispravna.“

